

YAZI-YORUM SAYI 1-2/2022

HSAL 12. SINIF YAYINIDIR

Yazı- yorum 12. Sınıfların denemeleri, öyküleri, kitap eleştirileri ve şiirlerinden oluşan bir dergidir. 12 Fen sınıfı öğrencileri Yazı-yorum'a yazdıkları bu yazılarla, soyutlama becerilerini yaratıcılıklarıyla birleştirdiler. Zamanla yarıştıkları bu zorlu sınav döneminde yazmaya, okumaya zaman ayırdılar. Dahası yalnızca pozitif bilimlerde değil, yazma sanatında da iddialı olduklarını gösterdiler. Bu nedenle, yeni tanıştığım bu güzel öğrencilerin yazılarını derlemek benim için gurur verici bir süreç. Hipokrat'ın dediği gibi: "Sanat uzun, yaşam kısadır". Yaşam yolunda geniş bir soluk almamızı sağlayan yazılarla baş başa bırakıyorum sizleri.

Dr. İnci Aydın

KAPAK RESMİ: Asya Karasakal

İÇ RESİMLER: Ece Çetin, Furkan Emir Yılmaz

ÖYKÜLER

Ayşe Selcan Yozgatlı ÜTOPYA

Buse Fidan BUNALIM

DENEMELER

Anonim PARA HER ŞEY Mİ?

Anonim ZAMAN

Bahar Nas SONBAHAR

Başak Özdemir DUYMAK

Burcu Tuna MONOLOG

Ece Taşdelen HAYATIN ANLAMI

Emir Ateş GELECEK Mİ?

Ensar Arslan ŞEHRİN KIVRIMLARI BEYNİN SOKAKLARI

Genç Libertyran DEVLET OKULLARI NEDEN ÖZELLEŞTİRİLMELİ?

Görkem Camadan DÜNYANIN EN GENİŞ YERİ

Havin Nisa Erşenel UMUDUN YETER

Hazal HÜZNÜN İÇİNDE HUZUR

Kutay Sapanıcı AŞIK YA DA AŞKSIZ

Kübra Kıvrak ENKAZ ALTINDA

Nisanur Elvan ÜRPERTİ

Nur Elmacı İŞTE HAYAT

Ömür Bilgin ÖZGÜRLÜK

Selin İlçi PARADOKS

Sıla Ayaksız ADALET ÜSTÜNE

Sıla Benli EĞİTİM

Zarife Nur GAYE

Zemzem Buse Şenel ARAYIŞ

Zeynep İkra HAYATIN FIRSATLARI

ŞİİRLER

Anonim GÖZLER

Anonim DERT

Ayşegül Bursa/ Elif İnci Gümrükçü/ Kerem Arabacı UÇURTMA GİBİ SONSUZLUĞA

Doğa UMUT/ÇELİŞKİ

Enes Tanrıverdi AKROSTİŞ

Erhan Cahit Güraltay SONSUZ SOKAK

Fatmanur Kablan KIRDIĞIM DALLARIN ÇİÇEĞİ /KULÜBE
Ferit Ali Şair, Işık Koyuncu, Mehmet Türkmen, Safa Alarçin AKROSTİŞ
Furkan Ayan VAZGEÇTİM BİL
Görkem Camadan HAYAT
Havva Betül Tural PUSULA
Hüseyin Kurt BAZEN
İclal GÜZELLEME
Kerem Arabacı- Eyüp Fatih Ovat - AŞK
Kübra Kıvrak ARAYIŞ
Mina Keskin MAVİ
Muhammed Emin CÜNUN
Neşet Mete Erkan SEN SONDUN
Oğuzhan Keskin GÖZLERİNDE BOĞULUYORUM
Selin Şahin OLUR
Şevval Azra Çelik HİÇ
Yiğit A. AYHAN, Yasin Bayındır, A. Enes Gözen AÇIK GELECEĞİMİZ
Yusuf Koçtekin YAZI-YORUM

ELEŞTİRİ
Nilay Kuşçu –OKU-YORUM

ÖYKÜLER

ÜTOPYA

Ayşe Selcan Yozgatlı

Karanlık kör sabahın sert rüzgarıyla dışarıdaki paltolu adam acele ederek arabasına binmeye çalışıyordu. Fakat bir türlü kapının sensörü elini algılamamakta ısrar ediyordu. Dün başlayan bu güvenliğin hasar almamasının nedenini bilemiyordu. Kendine bugün yeni bir araba almasını tembihledi. Ardından “yoksa işimden olacağım” diye düşündü. Çünkü sabahın bu saatine randevu alan müşterisi ona not olarak olabildiğince erken gelmesini güzel bir dille rica etmişti. Ama zaman hızla ilerleyip paltolu adama ihanet etmiş ve ona geç kaldığını söyleyerek içinde kötü bir hissin doğmasına neden olmuştu. Çünkü Remeron işine bağlıydı, herkesin olduğu gibi. Burada nadir zamanlarda işe geç kalınırdı ki zaten kimse geç kalma riskini göze almamayı tercih ederdi.

Umutsuzluğun paltolu adamı hızla içine çektiği anda arabanın kenarlarında bulunan yeşil ışıklar yandı. Adam rahatlayarak derinden gelen nefesini dışarıya bıraktı. Beyaz renklerle donatılmış arabaya bindi ve hemen bazı tuşlara basıp müşterisinin vermiş olduğu koordinatları girdi. Önünde duran git tuşuna bastığında araba yumuşak bir şekilde hareket etti. 100 sene öncesine kadar insanlar eliyle kontrol ettiği arabalar yüzünden sürekli kaza yapıp ölüyordu ve bu şehrin daha iyi bir olmasına katkı sağlayan ilk konsey birleşmiş, yetkili kişiler tarafından bu araba modeli üretilmeye başlanmıştı. Yapılan bu arabaların en büyük özelliği hepsinin hızının aynı olması ve yere belli bir uzaklıkta havada asılı olarak gitmesiydi. Ve bu özellikler insan ölümünün azalmasına yeni bir neden olarak eklenmişti.

Adam şimdi ekranda beliren sayılara baktı. Şansına müşterisinin evine kısa bir mesafe vardı. Bu az süreyi yumuşak koltuğuna yaslanarak geçirmektense müşterisine enjekte edeceği ilacı yapmaya koyulmuştu. Çünkü zaten geç kalmıştı ve müşterinin yanında bir de bununla uğraşarak vakit kaybetmek istemiyordu. İlk önce beyaz bilekliğini taktı ve sonra işine başladı. İnce ve küçük yuvarlak maddeye bir damla sıvı ilaçtan sıktı ve tabancasının ucuna yerleştirdi. Tabletinden ısı miktarını ayarladı ve tabancanın kenarında bulunan küçük ekranda ilk önce ısı miktarı sonra yüklenme aşaması gözüktü. Tabanca, beyaz yuvarlak maddenin üzerine döktüğü ilacı her bir noktasına dağılmasını sağlıyordu. Böylelikle madde deriye karşı yapışkan bir hal alıyor hem insanların beynine giden damarlarla temas etmesine işe yarıyor hem de kişi mutlu olduğu yerde uzun vakit geçirirken vücudu çürümüyordu. Yüklenme başarıyla tamamlandığında hemen metal çantaya tabancayı yerleştirdi. Araba kısa süre sonra kendini durdurdu ve adam acele ederek çantayla tableti alıp dışarı çıktı. Upuzun bir binanın içine girip asansöre bindi ve

tablettten müşterinin hangi kata ve daireye çağırıldığına baktı. Asansörün kapısının hemen yanında yer alan ekrana 99 sayısını girdiğinde asansör anında havaya uçtu ve paltolu adamı gitmesi gerektiği yere bıraktı. Asansörün kapısı açılır açılmaz koşu koşu aradığı kapıya gitti ve tam içeri girmek için kapının yanında bulunan sensöre elini uzatacağı ki kapı kendiliğinden açıldı. Önüne çıkan karanlık elbiseyi gördü. Hemen gözlerini yere dikti ve tedbir olsun diye gözlerini de sıkıca kapattı. Çünkü karşısında beliren bu karanlık, İnop's'tan başkası değildi. Bu şehirde siyah bol kumaş giyinen sadece onlardı. Onlar ise sana kâbusu yaşatacak azabın ta kendisiydi. Beynini dondurup kuyunun en dibine atarlardı.

Adam birkaç dakika sonra İnop's'un gittiğini düşünerek gözlerini yavaşça açtı. Etraf boş ve sakindi. Kapısı açık olan daireye girdi. Koltuğa yığılı kalmış müşterisinin gözlerinin akı gitmiş yerine tamamıyla siyahlık kaplamıştı. Gittiği yerden belki sonsuza kadar dönemeyecekti.

Yavaşça yükselen güneşin taze ışıkları yüksek binaların arasından sızıp her şeyin düzen içinde olduğu bu odayı soğuk mavi renginden arındırıyordu. Adam bu oda da bulunduğu sürece içinde kötü bir hissin yer aldığını seziyordu bu yüzden aceleyle kapıya yöneldi. Adımlarını atarken birden duvar boyunca uzanan kitaplık rafının önünde beyaz bir kart gördü. İçinden tereddüt etse de zarfı açtı ve okumaya başladı.

“Bu gece hiç yaşamadığım hisleri yaşadım. Bir anda içimde büyüyen bir alev oluşurken kendi kontrolümü kaybediyordum sanki. Aslında bu büyüyen alevi bu sıralar içimde bir yerde sezinliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Fakat bir anda önümde beliren o çocuğa karşı haddimi aştığımda içimdeki öfke olduğunu anladım. Ve sonra elimi ağzıma götürüp kapattım. Yaptığımdan hemen pişman oldum ama o anı geri alma şansım yoktu. Sonuçta o bir saniyelik an artık geçip gitmişti.

Hemen evime geldim. Halbuki bu gece eğlence merkezinde mutlu olmayı planlıyordum, böyle evimde oturup tedirginlikle cezamın ne zaman bana geleceğini düşünerek değil. Gecenin ışığında kalbim o kadar hızlı atıyordu ki her bir narasını kulaklarımda hissediyordum. Ne zaman ince bir ses duysam kapıya bakar halde kendimi buluyordum.

Evet, çok pişmanım. O genç oğlana sokak ortasında bir anlık birikmiş kibir ve öfkeyle ‘ne yaptığını zannediyorsun, çekil önümden’ bağırmasaydım. Bu sözcükler eve gelene kadar ve şu ana kadar sürekli beynimin içinde dönüp durdu. Şimdi ise pişmanlığımın cezası bana yakında gelecek ve bana kabusumu yaşatacak. Fakat belki Remeron cezadan önce gelirse ve beni mutlu olduğum yere gönderirse kabusumu yaşamayabilirim. Çünkü bir daha o acı zamanları yaşamaktan korkuyorum. Hayatımda hiç olmadığım kadar korkuyorum.”

Remeron şimdi yığılı kalmış bu mektubu yazan kişiye baktı. Cezasının süresi belki sonsuzdu belki 500 yıldı. Kim bilebilirdi. Remeron adam için sadece azap görürken burada duran bedeninin çürümeyecek olmasının mutluluğunu yaşadı. Mektubu ve cesedi orda bırakıp daireden çıktı.

Dışarıda, tablettine bugünün ikinci müşterisinin verdiği koordinatları girdi. Daha bir saati vardı randevuya ama arabası çalışmadığı için yürüyerek anca yetişirdi. Bulutları geçmiş yüksek ve büyük boyutlu bu dikili binaların arasındaki geniş cadde arasında yürümeye başladı. Bu şehri düşündü. İlk konseyin katı kuralları koymasının üzerinden yıllar geçmişti. İlk başta bu kurallara uyulmamış ve İnokslar çoğu kişiye ceza vermişlerdi. Hatta o kadar çok kişi kötülük yapıyordu ki -sadece saygısızlık değil hırsızlık gibi olaylar da yaygındı- İnokslara yardımcı olan çevik ve kuvvetli insanlar seçilip kötülükleri yakalamak adına görevlendirilmişti. Zamanla insanlık bu yaşama alışmış ve ayak uydurmaya başlamıştı. Artık herkes çok saygılı, terbiyeli, dakik, işine aşkla sarılan iyi birer kişi olmuştu. Hatta öyle ki insanlar birbirini tanımadan güveniyordu. Şu yüzden güven vardı: eğer birinin evine gideceksen ilk başta o kişiyi özel kişisel tabletinde aratıp kolayca bulduktan sonra randevu ayarlanıyordu. O kişi sana evinin bilgilerini verdikten, randevu oluşturduktan sonra otomatik olarak kişinin kapı sensöründe bu görüşme yer alıyor ve sen de randevu saatinde sensöre elini okuttuğunda giriş izni açılıyordu. Sadece bu sensörlerin bazıları araba, özel odalar gibi yerlerde kişiselleştirilebiliyordu.

Geniş kaldırımında sık insan vardı. Remeron her birinin yüzüne baktığında uykulu gözleri değil aksine çok enerjik bir tebessümü görüyordu. Bu insanların çoğu aslında sabahın bu saatinden daha önce uyanıp kahvaltılarını sporlarını evlerinin işlerini yapar -hatta eğer hızlı bir şekilde davranmışlarsa kendilerine ayıracak vakitleri de doğuyordu- ve hazırlanıp ütülü, düzgün, temiz kıyafetleriyle işlerine giderdi.

Her mesleğin kendine özel bir rengi vardı. Herkesin bileğinde mesleğiyle alakalı olan renkte bilekliği vardı. Bu bileklikler meslek rengini belirlediği gibi ayrı bir özelliği de vardı. Ortasında bulunan tuşa parmak izini okuttuğunda bilekliğin üstüne üç boyutlu bir alan çıkıyordu. Burada insanın daha çok özel olan bilgileri yer alıyordu. Bunlardan bazıları şunlardı: kişisel bilgiler, kazandığın itibarın leveli -ki bu senin yaptığın iyi işlere ya da mesleğinde yapmış olduğun bazı şeylere karşı yükselirdi- kazandığın para veya dış görünümünün ayarlanması gibi. Kazandığın para

miktarı ilk olarak kişinin tabletinde yer alır daha sonra isteğe göre kullanmayacağını düşüneceğin miktarı bu özel bilekliğe gönderir ve toplam paran bu bilekliğin içinde yer alırdı. Ayrıca hominem seviyesi denilen bu kazanılmış itibar leveli ile dış görünümde bazı değişiklikler yapılabilirdi. Örnek olarak şu verilebilir: seviyesi 100'e ulaşan insan gözle alakalı olan bilgilerini değiştirebilir.

Remeron her kötülüğün içinden bir iyilik çıktığı gibi güneşin karanlıktan ayrılışını, önündeki binaların arasından görebiliyordu. Hatta bazı ışınlar yüzünü delip geçiyordu ve adam bundan hoşnuttu. İkinci müşterisinin bulunduğu binaya girdi ve bu sefer bulutları geçecek nitelikte olan kat sayısını yazdı. Dairenin kapısını aradı ve önünde durdu. Tablette yazan saate baktı. Bir dakika sonra kapıya giriş izni olacaktı. Kıyafetlerine tek eliyle düzen verdi. İçinden son 3-2-1 dedi ve elini sensöre yerleştirdi. Kapı otomatik açıldı ve Remeron içeri girdi. Karşıda camın önündeki koltukta oturan kadının karşısına geçip oturdu. Aralarında duran masada kendine koyulmuş kahve fincanını gördü. Elindeki metal çantayı yanına yerleştirip kahvesinden bir yudum aldığı anda anında irkildi. Kahve yepyeni yapılmıştı. Sıcaktı ayrıca kokusu da tazeydi. Sessizliği bozan kişi ilk kadın olmuştu.

“Öncelikle hoş geldiniz Remeron.”

Bu ad onun aslında mesleğinin adıydı fakat adam o kadar uzun yıllar çalışmıştı ki kendine böyle dendiğinde çekinmiyordu hatta kendi adını unutmuştu. “Beni ne kadar mutlu ettiğinizi anlatamam gerçekten çok teşekkür ederim.” Kadının sesi narin ve sakindi. Yüzüne baktığınızda içinde güllerin açılmasına yardımcı olacak türden bir güzelliği vardı. Kirpiklerinin uzunluğu gözlerinin deniz mavisini ortaya çıkarıyordu. Gümüşe yakın kısa sarı saçlarının bazı telleri alında geziniyordu.

“Rica ederim sizi mutlu ettiysem ben de teşekkür ederim” dedi Remeron en içten sevgilerle ve bir de hep takındığı o sıcak gülümsemesiyle. Adam bu sefer daha dikkatle kahvesinden bir yudum aldı. Kadının gözlerinin içine baktı. “Eğer sakıncası olmazsa birkaç soru sorabilir miyim?”

“Tabi ki, ne demek” Remeron onay alınca tabletini eline aldı ve yeni bir müşteri belgesi açtı. Soracağı soruların cevaplarını buraya yazacaktı.

“Öncelikle size yapacağım bu ilacın şartlarını biliyor musunuz?”

“Aslında biraz araştırdım ama üstünden geçebilerseniz gerçekten beni çok mutlu edersiniz.” Remeron kısaca şartlardan bahsetti. Bunun hakkında konuştular.

“Peki neden hayali bir dünyaya gitmek istiyorsunuz?” dedi Remeron her hastasına sorduğundaki o meraklı gözleriyle.

“Dürüst olmak gerekirse artık bu yerden sıkıldım. Boğulmuş gibi hissediyorum hatta” kadının gözlerindeki mutluluk yerine Remeron'un anlam veremediği bir duyguya dönüşüyordu. “Artık hiçbir şey beni tatmin edemiyor anlayabiliyor musunuz? İşimi çok seven bir insanım ama daha fazla böyle yaşayamayacağımı anladım. Uzun bir süre kendimle çok konuştum. Bazen dedim ki ‘olmaz, böyle düşünme. Sen bu yere aitsin.’ Ama bazense beni tatmin edecek yerde olma hayaliyle umutlandım. Dedim ki ‘ya işe yararsa ilaç’ Remeron bunları düşünmem normal mi, söyleyin bana lütfen.” Kadının yardım eline aç olduğu anlaşılıyordu.

“Öncelikle bana bu kadar açık olduğunuz için teşekkür ederim. Ve evet bunları her insan en az bir kez düşünür merak etmeyin. Peki neden böyle düşündünüz. İçinizdeki o sıkıntı neden var oldu bunu tanımlayabilir misiniz?”

“Bu yaşadığımız yerin yanlış olduğunu düşünüyorum. Her şeyin belli bir kural içinde olması ve asla kuralları yıkmamak bana yanlış geliyor. Bilemiyorum bu şehrin yaşayış şekli size ya da yoldan geçen bir insana doğru gelebilir ama anladım ki ben özgür bir ruha sahibim. Belli bir kalıba sokulmak beni üzüyor. Ben istediğim gibi koşmak istiyorum artık. Ayrıca şunu da düşünüyordum geçen günlerde. Bana göre bu kadar iyiliğin olduğu bir dünyada yaşam çok düz geçiyor. Demek istediğim kötülük olmadan iyiliğin bir anlamının olmaması, beni anlayabiliyor musunuz? Öyleyse devam edeyim. Bence her şeyin bir zıttı vardır Remeron Bey. Ve eğer zıtlıklar ölürse kalan tekin bir değeri olmaz. Demek istediğim kötülük olmadan iyiliğin değeri bilinmez. Sadece iyilik var olduğu için tek onu yapma şansınız olur ama kötü-iyi birlikte olursa insan kötünün yanlış olduğunu düşündüğünden en içten bir şekilde iyilik yapar, anlıyor musunuz? Bu dünya bana sahte geliyor Remeron Bey.” Adam duyduklarına çok şaşırılmıştı ama bunu dışarıya yansıtmadı.

“Anlıyorum sizi. Peki bu düşüncelerinizden ne sonuç çıkarttınız yani gitmek istediğiniz yere ne kadar bir süre gitmek istiyorsunuz? Görüyorum ki düşüncelerinizde kararsız gibisiniz.” dedi Remeron.

“Aslında hayır ben kararımı verdim. Sonsuza kadar gitmek istiyorum.” Remeron afallamıştı. Bu kendi dillerinde intihardı. Hemen metal çantasından tabancayı çıkardı.

“Hazır mısınız?”

“Hiç olmadığım kadar”

Remeron elindeki tabancayı kadının alnına yerleştirdi ve düğmeye bastı. Çoktan hazır olan yuvarlak, kadının kulağının üzerinde alnına yakın bir yere yapıştı. Kadının deniz mavisi gözleri şimdi hızlıca gitmiş yerine bembeyaz bir görüntü almıştı. Beyaz uzun elbisesiyle uyumlu gözlere sahipti artık. Gideceği yerde mutlu olduğunu düşünecekti. Buradaki hayatı bitmişti. Remeron ona sadece bu kadar yardım edebilirdi.

Elindeki tabancayı metal çantaya yerleştirdi ve çantayı kilitleti. Ayakta son kez kahvesini yudumladı ve artık işi olmayan bu daireden çıktı.

BUNALIM

Buse Fidan

Boş sokaklarda yürüyordu yalnızlık. Sokaktan geçen birkaç kendini bilmez gözleriyle oluşturdukları baskıyı bile umursayacak gücü kalmamıştı. Kucağında – bağış kutusundan zorlukla çıkardığı - pis bir bez parçasıyla kendine sıkıca sardığı bebeğe baktı ve histerik bir kıkırtı döküldü dudaklarından. “ Şu hale bak! “ dedi kendi kendine “ bağış kutusuyla çöp kutusunu ayırt edemeyen insanların elinde bir oraya bir buraya savrulup duruyoruz. Herif orada kendine yeni bir hayat kurmuş, umurunda bile değiliz.” Ve sonra tekrar sustu. Tekrar, tekrar ve tekrar...

Az sonra ötede gördüğü bir banka oturdu ve yağmurun dinmesini bekledi. Kendi yağmurluğunu bebeğin üstüne örttüğü için ıslanıyor ve üşüyordu. Sokakta tek tük birkaç insan parçasından başka bir şey yoktu. Yanından geçerken ona dikkatle bakıyor ancak derdini sormak için yanına yanaşmıyor, olduğu gibi yanından geçip gidiyorlardı. O ise bütün bunlardan bir haber, başını öne eğmiş – yerdeki cam kırıklarının kesip kanattığı – ayaklarından akan kanın yağmur suyuna karışmasını izliyordu.

Daha sonra, yağmurun gök delinmişçesine yağmaya ve gök gürüldemeye başladıktan sonra, kucağında sessiz sedasız uyuyan bebeğe baktı ve pürüzlü sesiyle “ daha fazla üşümesin.” dedi. Ayağa kalkarak yürümeye devam etti. En nihayetinde gözleri ‘eser’ i gördüğünde durdu ve yavaşça yönünü ona döndü. (Yaşadığı eve bu adı vermişti. Çünkü bu ev, karmaşalar silsilesi içinde hayatın ona sunduğu tek ‘eser’ idi.)

Elini cebine götürdü ve ağır ağır çıkardı cebindeki anahtarları. Hoş, bu harabenin yıkık dökük kapısı tek bir zayıf tekmeyle bile yıkılabilirdi ya!..

O sırada anahtarların sesine uyanan minik bebek hafifçe kıpırdandı. Mızıldanıp duruyor, sulu gözlerle – ha ağladı ha ağlayacak – onu sıkı sıkı tutan genç kıza bakıyordu.

“Tuhaf! “dedi genç kız , ona hafifçe göz kırparken ve devam etti:

“ Bütün yük benim omuzlarımda, yine de sen ağlıyorsun.

O da ağlamak istemişti. Delicesine haykırmak... Nefesi kesilene kadar bağırarak ve sonunda çaresizce kaçmak. Tıpkı çevresindeki diğer herkesin yaptığı gibi. Annesi hastalanıp öldüğünde babasının kaçtığı gibi. Babası bırakıp gittiğinde akrabalarının ona sırtını döndüğü gibi ve daha niceleri...

Ağır hareketlerle bebeği divanın üstüne bırakıp yerde bağdaş kurdu. Küçük bebek bir süre öylece seyretti ablasını. Genç kızın kızarmış gözlerine baktı önce , yağmur suyu yüzünden birbirine geçmiş ve – sanki siyah bir kalemle çizilmişçesine – boylu boyunca alnına yapışmış saçlarına...

“Daha iyi bir hayatın olmalıydı” diye mırıldanan genç kızın gözlerindeki acı bir alev olsa tüm dünyayı yakabilirdi belki. Belki de öfkesiydi bu kadar güçlü olan...

Acaba bebek ne düşünüyordu bu konuda? Sürekli ağlayıp nazlanarak “ Bak , en azından benim nazlanabileceğim birisi var. “ diye ona meydan mı okuyordu, yoksa “ Senin için de ağlayan birisi var.” diyerek onu teselli mi etmeye çalışıyordu? Kim bilir?..

DENEMELER

PARA HER ŞEY Mİ?

Anonim

Yaşadığımız küçük ama yaklaşık olarak 7,7 milyar insanın barındığı bu gezegende elbette ki her şeyin paradan ibaret olduğunu düşünürüz. Her şeyi para için yaptığımızı zannederiz. En basitinden yemek almak, barınmak, sağlığımızın masraflarını karşılayabilmek için gerekli olduğunu düşündüğümüz bir kağıt parçasıdır para. Kimileri bir kağıt parçasını vermediği için öldürür kimisi borcu olduğu için bıçaklanır kimileri ise bir kağıt parçası uğruna bir aileyi katleder... Bunları yapan da yaptırın da sadece bir kağıt parçasıdır...

Biz öğrenciler niye okuyoruz? Kendimizi geliştirip daha iyi bir birey olmak için mi? Hayır. Biz sadece uyduruk bir kağıt parçasından daha fazla kazanıp , hayatımızı sanki onu kazanırsak daha fazla mutlu olacağımıza inanarak yitirip gidiyoruz. Günümüzde hiç kimse "Ben bu işi severek yapıyorum ama parası kötü olsaydı yine de bu işi severek yapardım ." demez.

Biz benliğimizi, gençliğimizi yitirip giderken arkasından sadece bakakalıyoruz. Arkamızda ölünce bıraktığımız herhangi bir şey yok... Sadece bir kaç parça evrak ya borç (çocuklara ve aileye kalan) ya da sadece bir miktar miras. Bunlardan hangisinde benliğimize ait olan bir şey var...

Durun birkaç saniye metrolarda sadece birazcık etrafa bakın. Bakın bakalım hiç koşuşturmayan, bir yerlere yetişmeye çalışmayan insan var mı? Herkes para için oradan oraya koşuşturuyor. Kimileri patronunun verdiği bir kaç kargoyu yetiştirmeye çalışırken kimileri toplantıda ne yapacağını, bu işi nasıl bağlanacağını düşünürken kimileri ise telefonunda sadece borsayı takip ediyor. Hayatımız sadece buymuş gibi... İnsanların yüzleri bile gülmüyor.

Biz 12. sınıf öğrencilerinden hangimiz geleceğimizin garantisini verip gençliğimizin tadını çıkarabiliyoruz. Bir sınav uğruna kaç ayımızı heba edip yine de kazanamazsak tekrar o ayları heba etmeye uğraşıyoruz. Biz neden sadece para için yaşıyoruz?

Sahi biz niçin yaşıyoruz. Para için mi? Başlarda bu durumun böyle olmadığına çok eminim. Ne yazık ki gülmeyen bir toplumun çocukları olarak para bizim her şeyimiz oldu. Freni boşalmış bir arabanın içine freni boşaldığını bilen ama ona bilerek binen bir insan gibiyiz. Yokuş aşağı fren pedalına bassak da durmayacağını bilerek içinde bir yere çarpıp ölüyoruz. Tekrar aynı arabaya binip freni bozuk olduğunu bile bile yokuş aşağı sürüyoruz... Yani biz, uğruna her şeyden vazgeçtiğimiz bir kağıt parçasının kölesi olurken aslında o paranın hiçbir şey olduğunu fark edemiyoruz. Bir gün fark edebilecek miyiz? Zannetmiyorum.

ZAMAN

Anonim

Zaman, hayatımızdaki en değerli kavramlardan biridir. Ama doğru şekilde kullandığımız sürece. Çünkü zamanı asla geri getiremiyoruz. Sahip olduğumuz zamanı elimizden geldiğince verimli geçirmeliyiz. Düşünsenize dünyaya gelebilmek için bile 9 ay beklememiz gerekiyor. Yürüme, koşma, okula başlama hepsi belli bir zaman içinde gerçekleşiyor. Zaman o kadar hızlı akıyor ki ve neredeyse hiç birimiz bunun farkında değiliz. Arkamıza dönüp baktığımızda ise şunu düşünüyoruzdur bence geçen yıllar nasıl geçti, pişmanlıklarla mı yoksa iyi kilerle mi? Eğer pişmanlıklarla geçtiyse kötü ama eğer iyi kilerle geçtiyse o zaman iyi. Mesela bir senenin kıymetini anlamak için sınıfta kalan bir öğrenciye sorun, bir saniyenin önemini anlamak için kıl payı kaza atlatmış birine sorun. Her senenin, her saatin, her dakikanın, her saniyenin ve hatta bir milisaniyenin bile hayatımızda o kadar önemli yeri var ki o yüzden anı yaşamaya bakacağız ve elimizden geldiğince hayatımızı dolu dolu yaşayamaya bakacağız. Ne demişler hayatımızdaki en acımasız şey zamandır. Gitti mi gidiyor, döndürmeye ne gücün, ne de kudretin yetiyor.

GENÇ LİBERTERYENDEN

Anonim

Devlet okullarının ne olduğu ile başlayalım, devlet okulları tipik bir devlet monopoldür. Monopol özellikleri gösterirler, özel sektöre bıraktıkları pay o kadar küçük ve nefes alınmayacak kadar verimsizdir ki; pek çoğumuz bu alanda hayatta kalmaya çalışan özel okulları tam serbestiyet halindeki özel okullarla bağdaştırma hatasına düşeriz. (düşünün bir hamburgerci açtınız satışlara başlayacaksınız, tam karşınıza belediye bir hamburgerci açıyor. Klasik, dümdüz çeşitlerde hamburger yapıyor kendini geliştirmiyor fakat kâr etme ihtiyacı da yok. Sizin satışlarınız azalacak ve iflas edecekseniz hatta işsizlik artacak). Özel okullar müşterilerini memnun etmek zorundadır, zira müşterilerinin tercih hakkı vardır ve özel okullar devlet okullarına nazaran sınırsız bir kaynağın üzerine -vergilerimize- kurulmamıştır. Bu verimsiz okullar çoğunlukla gündüz bakımevlerinden farksızdır, aile işe gittiğinde veya evde kafa dinlediğinde çocuğunu bırakacağı bir yer olarak işlerler. Ancak zararı olmaması dahi mümkün değildir zira öğrencilerinden çaldığı zamanı hesaba katmak gerekir. Özel okulların en büyük farkı, ödenek almamaları ve vergi ödemeleridir. Özel okulların gelirlerinin büyük bir kısmı -belki bazen yarısı- vergi olarak devlete gitmektedir, kaba bir hesapla özel okul fiyatlarının yarısına devlet tarafından el konduğunu söyleyebiliriz. Zaten özel okulların bu kadar kısıtlı da olsa var olmalarının sebebi budur. Bu kurumlar öğrencileri ve velileri sürekli olarak memnun etmelidirler, zira varlıkları müşterilerine bağlıdır. Çok kısıtlı da olsa bir rekabetin varlığından söz edilebilir (serbest piyasa yani rekabetin olduğu her durumda kazanan tüketicidir. Çünkü şirketler ve kurumlar ucuz ve kaliteliyi oluşturmaya çalışır). Bu da bir başka etmendir zira eğitimden memnun olmayan müşteri başka bir alternatifini tercih edecektir. Özel okullar sorunlu öğretmenlerini kovabilirler, öğrencileriyle özel olarak ilgilenirler. Onlara çeşitli fırsatlar sunarlar ki eğitim hayatlarında ve sonraki hayatlarında faydalı olsun. Devlet okulları genellikle ayıp olmasın diye koridordaki panoya mukavvadan birkaç resim yapıştırmak haricinde sizlere bir fırsat sunamazlar, zorunda değildirler. Zaten tüm mevzu 'zorundalık' kelimesinde bitmektedir. Bir şeyin yapılmasının tek sağlayıcısı 'zorundalık'tır. Özel okulların devlet okullarına karşı üstünlüğü aslında tartışılacak değil, kabullenilmesi gereken bir konudur. Peki asıl mevzu fiyatlandırma, fiyatlandırmayı ne yapacağız? Öncelikle düşülen en büyük yanılgı -her zaman- devlete verilen verginin göz ardı edilmesidir. Türkiye de eğitim sanıldığı gibi bedava değildir. Senelik 400 milyon TL ayrılmaktadır. 80 milyonluk ülkede kişi başı 5 TL düşmektedir üstüne bu 80 milyonun içinde çalışmayan ve çalışmaya elverişli olmayan insanları da çıkarınca ne kadar vahim bir durumla karşılaştığımızı görmüş oluyoruz. 12-13 senelik eğitim ve binlerce liralık masraftan sonra sınavlarda "0" çeken öğrenciler var. Bir bitkiyi eğitsek o da 0 çekecek üstüne masrafı yok. Türkiye'nin en başarısız 3 ilini seçip buradan devletin elini tamamen çekip, buradaki bütün okulları özelleştirip öğretmenlerini serbest bırakalım ve okulları öğretmenler yönetsin. Burada söz konusu olan, devletin sizden topladığı vergi yani bu paranın da size geri verildiği bir senaryodur. Bir önceki paragrafta bahsettiğim gibi, aslında özel okul fiyatlarının da büyük bir yüzdesini vergi oluşturur hatta öylesine büyük kısmı vergidir ki o vergiler silinse veya azaltılsa özel okul fiyatlarında da gözle görülür düşüş belli olacaktır. Sırf bu iki değişken dahi denkleminizde ilk bakışta zalim görünen görüntüyü bir hayli yok etmektedir. Özel okullara piyasada ayrılan pay çok kısıtlıdır, özel okullar her şeyden önce gelir grubu düşük müşterilere hitap edememektedir. Zira bu müşteriler devlet okullarını tercih etmektedirler. Bu ortamda girişimci yüksek kar marjı ile planlarını yapmaktadır, zaten bu yüzden her tarafta açılan özel okulları görmekteyiz. Girişimciler bu yüksek kar marjını bir fırsat bilmekte ve rekabete atılmaktadır, bu da özel okulların fiyatını düşüren bir etmendir ancak çok kısıtlıdır. Sonuç olarak elimizde asla serbest, işleyen ve rekabet eden bir sektör dahi görememekteyiz. Özel okullar çoğunlukla devlet ile irtibatı olan grupların işlettiği veya çok spesifik bir orta-üst gelir grubuna hitap eden kurumlardan öteye gidememektedir. Peki gerçekten imkanı olmayan çocuklar nasıl okuyacaklar? Her şeyden önce, bugün bile sivil toplum bu meseleyi devletten daha iyi yönetmektedir. Devletin çocuk esirgeme yurtlarından 10 yaşındaki çocuklar sokakta yaşamak için kaçmaktadır. İmkani olmayan çocuklar söz konusu olduğunda hepimiz bir sivil toplum kuruluşunun aksiyon almasını isteriz. İmkani olanlar, sivil toplum kuruluşları aracılığıyla imkanı olmayan çocukların eğitimine yardım edecektir. Bu başlı başına yeterli olsa bile, bazı haydut zihniyetliler bunun yeterli olamayacağını; en vicdanlı insanların kendileri olduğunu ve bu sürecin

devlet tarafından insanlardan para çalmasıyla yürütülmesi gerektiğini iddia edeceklerdir. Çocuğunuzu okula yazdırdığınızı düşünün, her insan gibi vicdanlı ve duyarlı bir bireysiniz. Okuldan çevredeki imkanı olmayan çocukları bulup, onlara burs verme gibi bir talebiniz olabilir, olacaktır. Siz böyle bir talepte bulunmadan özel okullar size bunun reklamını yapacaktır. Hatta bu imkanı olmayan çocukların tespiti için ayrı bir kuruluş, dernek kurulacaktır. Bu dernek veya kuruluşlar aldıkları fon ve yardımlarla öğrencileri destekleyecektir ve bu kuruluşlar özel okullara yardımcı olacaktır (bugün birçok insan Haluk Levent'ten destek alıyor ve bir hayır kurumu şeklini aldı). Bu da bir rekabet konusudur, kısa bir sürede olay öyle bir hal alacaktır ki; siz vicdanlı bir birey olarak belirli bir kotada imkansız çocuklara burs sağlamayan okulların müşterisi olmayı reddedeceksiniz. Nasıl bugün çevreci, doğaya önem veren ve geri dönüşüme destek veren markaları destekleyip o markanın ürünlerini tüketiyorsak önem vermeyen firmaları dışlıyorsak özel okullar da o şekilde dışlanır. Amerika bugün süper güçse özel okulları ve o okullarının zeki öğrencilere verdiği burs sayesinde. Hindistan, Çin vb. ülkelerden getirdiği üstün zekalı insanlar sayesinde teknolojisini geliştirdi. Hiç kimse imkansızlıklar içinde doğmuş çocukların sürünmesini veya eğitim almamasını istemez. Aksine, tüm bu süreci devletin eline bırakırsanız denetlemekten bile mahrum kalırsınız çünkü devlet denetlemekten de acizdir, devlet denetleme mekanizmasını düzgün çalıştırabilseydi Soma'da 301 madenci, 99 depreminde yüzlerce insan hayatını kaybetmezdi. Sadece vicdanınızı rahatlatmak için 'imkansız çocuklarla devlet ilgilenilecek' diyerek çekildiğinizde, devletin ilgilenip ilgilenmediğine dair bir bilgi dahi edinemezsiniz. Tam serbest bir toplumda imkansızlıklardan dolayı bir çocuğun temel eğitimden yoksun kalacağı fikri samimiyetten uzak bir şekilde on saniye düşünülmüş acınası ve kötü niyetli bir çıkarımdır. Her zaman için en verimli toplum tam serbestiyet halinde rekabet ortamının bulunduğu toplumlardır.

SONBAHAR

Bahar Nas

Sonbahar... Alıştığımız tüm o sıcak günlerden alışamadığımız soğuk zamanlara ayak uydurma çabalarımızdır aslında. Sonbahar deyince aklımıza ilk gelenler sararıp solmuş, kendi renginden uzaklaşmış, ağacın kurumuş dallarından düşen, her bastığımızda içimizi bir hoş eden hışırtı sesi ve kentin sokaklarını sarı, turuncu kırmızı tonlarına bürüyen yapraklar gelir. Yaprakları aslında tüm yıl boyunca yorulan ruhumuza da benzetebiliriz. Yıpranmış, yorulmuş fakat tutunamadığı yerden ayrılabilmeyi göze alacak kadar da cesur ve özgür...

Sonbahar hüznün mevsimidir derler. Gerçekten de öyledir. Güneş gökyüzünde gülümserken biz de tebessüm ederiz. Sonbaharın gelişi ile bulutların arkasına saklandığında ise insanın içine bir titreme gelir yavaştan... Bedenimiz gibi duygularımızın da sarsıntılı olduğu bir dönemdir bu. Ruh dünyamızın, ucu kaybolmuş bir ip yumağından farkı yoktur, çıkmazdadır. Ama bizi bu çıkmazdan kurtaracak olan da kendi çabamızdır.

Sonbahar delice esen rüzgarların yuvasıdır... Ne tarafa olursa olsun sığınacağı limandır. Bu yolda ona eşlik edecek ve elinden tutacak olan da yapraklardır. Oradan oraya sürüklenip savrulurlar. Karşılarına çıkan ilk engelde ise birikip dağ olup aşarlar.

Ve tabii yağın yağmurlar... Bulutların aşk meyvesidir onlar. Yeryüzünde dokundukları her yere yeniden hayat vermeye gelirler. Böylece sevgilisine kavuşmuş olur, toprağa. Yağmurlu havalardaki o huzurlu toprak kokusu da bu bağı en büyük göstergesidir. Sonbahar hüznün mevsimi olduğu kadar aşkın da mevsimidir. Sonbaharda aşkı bulmak, milyonlarca yıldız içerisinde bize yolumuzu gösterecek olan yıldızı bulmak gibidir. Aşk; yağmurlu

bir havada çıktığımız yürüyüşlerde önümüzden geçen, camı yarısına kadar açık halde duran bir arabadan gözükken bir çift gözde, belki de yürüdüğümüz kentin sokaklarındaki burnumuza gelen tanıdık, tatlı ve hoş parfüm kokusundadır. Geçtiğimiz sokakları özel kılan da budur işte... Orada geçirdiğimiz vakitler, her köşesinde bir sonbahar günü hatırlamak üzere bıraktığımız anılar...

Sayfalarca yazsak da anlatamayacağımız bu his üç harfin içine sığdırılmış, "Âşk". İşte her şey bir kentin sokağında başlayan bir ânın, bir süre sonra o kentin yağmurlarla ıslanmış, kurumuş yapraklarla renklenmiş sokağından geçerken, belleğimizden seçip aldığımız bir anı ile birlikte yeniden canlanıvermesiyle noktalanır.

Hayatımızda tüm bu olup bitenlere rağmen önümüze bakmayı ve yolumuza devam etmeyi de

öğretir bize sonbahar. Tıpkı sonbaharda ağacın dalından düşüp ağaçta koskocaman bir yalnızlık izi bıraktığını bildiği halde geri dönmeyen, kurumuş, sararıp solmuş yaprak gibi. Kendisi geri dönmese de onun yerine alacak başkaları vardır. Ağaçta bıraktığı izi kendisi gibi olmasa da dolduracak olan birileri vardır.

DUYMAK

Başak Özdemir

Duymak nedir? Ne kadar önemlidir? Duymadan hayatın anlamı olur mu? Olursa neden olur? Duymadan da duyulur mu? Ya da duymayan birine nasıl bir şey duyurulur?

Birçoğumuz hayata beş duyu organını kullanarak geliriz. Tabii ki bir o kadar da bizim tattığımız, gördüğümüz, duyduğumuz kısacası hayatta hissettiğimiz duyguları hissedemeyenler var. Belki hiçbir su şırıltısını duymamış, rüzgarın uğuldaması ve gök gürültüsünün şiddetiyle dehşete düşmemiştir. Ya da bir yaz gününde kuşların cıvıltısıyla uyanmamış, denizin üstünde asilce süzülen martıların çığlıklarıyla irkilmemiştir. Aslında düşününce kulağa sıradan gelen şeyler ne büyük mucize. Peki mucizeler gerçekleşir mi? Deneyerek göreceğiz. Belki hiçbir imkansızın aslında imkansız olmadığını ve herkesin mucizesinin içinde saklandığını fark ederiz. Kim bilir, belki de insanların değişmez imkansızlıklarının üzerine biz de ekleniriz...

İlk olarak duymayan bir insan hayal edin

Ama görmüş, tatmış, dokunmuş, anlamış, hissetmiş. Kısacası bir yanının eksikliğini diğer yönleriyle fazlaca geliştirmiş. Ben ona bir rüzgarın sesini, bir yağmurun şırıltısını, gök gürültüsünü ve rüzgarın etkisiyle hışırdayan ağaç yapraklarını anlatmak için önce görmekten yola çıkarım. Ona daha önce sesini duymasa da gördüğü şeyleri hatırlatırım. Sonra dokunmadan. Daha önce rüzgarın tenine nüfuz ettiği duyguyu anımsatır, bir ilkbahar sabahında yüzünü hafifçe okşayan güneşin verdiği hazzı hissetmesini isterim. Belki bir ağaç kenarına gidip rüzgarla buluşan ıhlamur yapraklarının kokusunu içimize çekerdik. Ya da bir dere kenarına gider ve balıkların suyun içinde nasıl dans ettiğini izlerken, yeni açmış yasemin ve papatya kokularını içimize çekerdik.

Hayatta bütün duyguların, acıların, sevinçlerin, hüznün ya da mutluluğun tek bir sebebi, mutlak bir sonucu olmadığı gibi, her sesin de tek bir karşılığı yoktur. Belki köpeğin sesi “Hav” değildir ya da kendininki “Miyav”. Ama bu seslerin bir karşılığı varsa bu duymaktır. Yani bence duymak, önce olan duygularının farkında olunmasıyla sonra da bunları içinde harmanlayıp bir sonuca varılmasıyla mümkün.

Bence birçoğumuz duymuyoruz. Sadece duyduğumuzu zannediyoruz.

MONOLOG

Burcu Tuna

Benden bana;

Sen kimsin ve neden benim karşımda duruyorsun?

Evet cevaplamam gereken şeyler var belli ki, ben de o zaman hayatı benim gözümünden geçirerek özetlemek isterim. En başta konuya hayat mottoyla başlamak istiyorum. Bir yerde okumuştum en güzel anlara gelmeden önce en kötü zamanlardan geçmemiz gerekiyormuş. Gerçekten öyle, her şey bir gün geçip gidiyor. Bugün üzüldüğün şey yarın buruk bir gülümsemeye bakıyorsun. Çok üzülün çok gülün, gerekirse pişman olun. Ama sizin kurduğunuz keşkeyle başlayan cümleler her zaman iyi ki'lerle dolsun. Dünün sorunlarının geçmişte kaldığını düşünürsün, aslında bugünün sorunları, yarının sorunları ve ondan sonraki günün sorunları vardır. İnsanların sizin hakkınızda düşündükleri yalnızca içi boş bir kutudan çıkan sese benzer. Boştur ama çok ses çıkar ve bu sizin manipüle olmanıza yeterli olacak bir sebeptir. Kendime inanırım her konuda ve bu yüzden hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını bilirim. Ne

güzel demiş Nazım Hikmet “yani sen elmayı seviyorsun diye elmanın da seni sevmesi şart mı?” kimse sizi sevmek zorunda değil, kimseyi de sevmek zorunda değilsiniz. Ben hep tek kişiyimdir. Beni ben yapan şeyler kazandığım savaşlar değil, kaybettiklerimdir. Kazanarak öğrenemezsiniz kaybederek her şeyin farkına varırsınız. Öyle ki yaşadığımız en ufak zorlukta pes ettirebiliyor hayat...

Hayat insana her dakikasında bir oyun oynarken, bizler hayatla ve bu oyunlarla başa çıkabileceğimiz yönleri görmezden geliyoruz. İsteddiğiniz her şeyi yapın, hayallerinizi ertelemeyin, görmezden gelmeyin, “Amaan n’olucak sonra yaparım” falan gereksiz cümlelerle münakaşaya girmeyin. Zaman akıyor ve biz zamanı satın alamayız, tekrarı yok, geri dönüşü yok, kendinizi çok sevin. Dün bitti bugün hâlâ devam ediyor ve yarın belki olmayabilir...

Evet senin karşıdayım şu an ve içimi döktüm biraz. Belki ufak da olsa bir şeyler katmayı başarmışım. Kıymet bilmek çok kıymetli bunu unutma...

HAYATIN ANLAMI

Ece Taşdelen

Hayat ne kadar garip değil mi? Uçsuz bucaksız bir gemi gibi... Bize sunacaklarını bilmeden akışında yüzyüzüyor. Kim bilir karşımıza neler, kimler çıkacak, nelerle karşılaşacağız ? Bu bilinmezliğin içinde sürekli debelenip duruyoruz. Tabii hayat herkese eşit davranmıyor. Kimisine gülen yüzü ile kimisine ağlayan yüzü ile bakıyor. Bu da artık kişinin kaderine kalmış bir durum. Her şeyi kadere de bağlamamak lazım. Çünkü o kaderi değiştirmek bizim elimize de bakıyor. Bir yerinden hayata tutunup ayakta kalmalıyız. Tabii bunu sözde söylemek kolay. Bunu yapabilmek önemli olan. Çoğu kez hayattan bıkiyoruz, hayatın bize sunduklarını yetersiz buluyoruz, hep daha iyisini istiyoruz. İnsanlar böyle işte hiçbir şeyden memnun olmayan tavırları var. Ne yapalım bu da bizim kanımızda var. İnsan kendi içine çekildiğinde sorguluyor hayatı, yaptıklarını, yapacaklarını... Bende de çok olur... Gereksiz takıldığım, üzüldüğüm, içime attım şeyler için kendimi boşuna üzdüğüm. Oysa hayat yaşamak için çok kısa. Ne demiş Cemal Süreya: “Hayat kısa, kuşlar uçuyor.” Tam da bu cümle işte hayatı anlamını açıklayan.

GELECEK Mİ?

Emir Ateş

Merhabalar öncelikle. Adım Emir. Hacı Sabancı Anadolu Lisesinde 12. sınıf öğrencisiyim., Bildiğiniz üzere son sene ve sınav stresi ile baş başayız ama şu an içinde bulunduğumuz ortam sınavdan çok başka şeylerle uğraşmaya sürüklüyor bizi. Geçenlerde bir kitap evine gittiğimde bir test kitabı sordum ve fiyatına 125 TL dendi. O an şaşırıp kalmıştım. İlerde ülkemize faydalı bir insan olmamız isteniyor fakat bu hayat şartlarında ileride bir üniversite okuyup iş sahibi olmak bile çok zor gibi duruyor. Bizden isteneni yerine getirmek için bize sunulan imkanların fazla olması gerekiyor. Şu an çoğu öğrencinin düşündüğü şey bir puan yapıp üniversite sınavında, direkt yurt dışına çıkmak. Bunun sebebi ise ülkemizde bize sunulan değerlerin, imkanların çok az sayıda olması. Çoğu öğrencinin yurt dışına çıkmayı istemesinin sebebi hayat şartlarının bizim ülkemize göre daha iyi olması diye düşünüyorum. Yurt dışında her şeyden önce insanlara saygı olduğundan bizim ülkemizden daha gelişmiş bir vaziyetler. Maalesef böyle oldukça gelişmemiz çok zor. Kendi ülkemizde insanlara saygı çok ama çok az, bundan dolayı da gelişmek çok zor. İleride her insan bir iş sahibi olmak ister. Ama şu an düşünülen okusam ne fark edecek, okumasam ne fark edecek? Çoğu öğrenci içinde bulunduğumuz ortamdaki bu durumda. Bu kötü günleri atlatmak dileğiyle...

ŞEHRİN KIVRIMLARI BEYNİN SOKAKLARI

Ensar Arslan

İnsanın kendi özünü anlamaktan başka bir gayesi olmamalıdır. Ortalama seksen yıllık hayatımızda kendimizi anlamayacağız da kimi anlayacağız? Kendimizi daha tanıyamamışken başka insanlara değer vermek, onları yüceltmek; sadece onların kendilerini bulmalarını zorlaştırır ve aynı zamanda da kendi

özümze de zarar verir. Aşık oluyoruz, seviyoruz, seviliyoruz ve uyuşturucu aldığımızın farkında bile olmuyoruz. Duygularımızın birer uyuşturucudan farkı olmadığını bilemiyoruz. Önemli olan o uyuşturucuyu dozunda alabilmektir. Hatalar ve kusurlar dolu şu küçücük bedenimizde bizim yapmamız gereken onları kabul etmek ve mantığımızı yönelik çözümler bulmaktır. Adeta o çözümleri bulabilmek için bir şehrin sokaklarında kayboluyormuşçasına beynimizin kıvrımlarında kaybolmalıyız. Var olan aklımızı primatlar gibi kullanmak yerine potansiyelimizin farkına varıp insanoğlunun hak ettiği gibi kullanmalıyız. Şehrin sokaklarında kaybolurken detaylıca etrafımıza bakmalı en ince ayrıntısını bile kaçırmamalıyız. Şehrinizdeki tarihi eserleri arada bir ziyaret etmeli anılarımızı tazelemelisiniz. Şehrin korku dolu, stres dolu yanlarını bilmeli iyi yanlarını kullanmalısınız.

Şehre uzaktan bakmayın sadece girin içine, kaybolun o sokaklarda. Bilmediğiniz, daha önce hissetmediğinizi hissedin, daha önce düşünmediğinizi düşünün. Farklılıklara açık olun. O şehrin yorgun insanlarını, kocaman binaları, o uzun trafikleri tanıyın. Bu bütün olumsuz yönleri bilin. Mesela sıkıcı trafiği, sürekli kendinize sıkıcı olduğunu söylemeyin. Sıkıcı olduğunu biliyorsanız o stres dolu anlarda düşüncelerinizde gezmeyi deneyin. O monoton hayatınızı eğlenceli kendinde aramaya odaklanın. Bir banka oturup uçan kuşlara bakın, gökyüzüne bakın, ağaçlara bakın ama sadece bakmayın, tanıyın onları araştırın. Kısacası o karmaşık beynini sadece bakmakla kullanmak yerine layığına yakışır şekilde olsun.

Hedefiniz varsa o hedef doğrultusunda elinizden geleni yapın ve asla pes etmeyin, herkes vazgeçerken siz devam edin. En zor anınızda bile o aklınıza kazıdığımız hedefiniz hakkında neler yapabileceğinizi düşünün. Yani her türlü bir hareket halinde olun. Tüm bunları yaparken kendinizi, özünüzü unutmayın. Sürekli kendinizle iletişim halinde olun, çünkü yapabileceğin ve erişebileceğin her şey o kafanızın içindeki o destansı şehirde. Yazdığım bunca şey size motive vermek değil, sizi sizle tanıştırmayı sağlamaktır.

Bunu okurken ön yargılarınızı yıkın, kendinizce size yakışır şekilde anlam aramaya çalışın. Her ne halde olursanız olun, özünüzü tanımaya çalışın ve kendinize olan görevinizi yerine getirin. Sokaklarını, insanlarını, yollarını, evlerini, havasını ve işleyişini tanıyın. Ayaklarınıza değil, gökyüzüne bakın. Çünkü kendinizi anlamanız yolunda size yardım olabilecek tek şey sizin kadar karmaşık olan evrenle bakışmaktır.

DÜNYANIN EN GENİŞ YERİ

Görkem Camadan

Bence dünyanın en geniş yeri yürektir. Evet yüreğimizdir. Hatta o kadar büyüktür ki ne bir futbol sahası ne üç futbol sahası...Şöyle açıklayayım; yürek bence sonsuz bir günlük gibi acıyı da, derdi de yüreğimize sığdırırız bazen. Bizi en iyi anlayan yerdir çünkü. Çok iyi bir dinleyicidir. Aynı zamanda o derdin bittiği yer yürektir. Acıyı, derdi, hüznü orada söndürürüz. Yürek kırılmaz cam gibidir kurşun geçirmez ama çatlar, incinir, burkulur sonuna kadar direnir en sonunda da kırılır işte. O an o kırılmaz cam kırıldığında toplanması, bir araya getirmesi zor olur...

UMUDUN YETER

Havin Nisa Erşenel

Hayatın kaynağıdır derler umut için. Bazen alır bulutlara taşır; bazen de bırakır seni bir yol kenarına. Bazen mutluluğun tam ortasındadır; bazen de aklının odaları içinde saklanır ve sen onu bulmak zorunda kalırsın. Onu bulduğunda kendini de bulursun yeniden.

Aslında o senin yolunda bir ışıktır. Ama bazen öyle anlar olur ki biz o ışığı kendimiz kapatırız. Ama hep unuturuz ki onu kapatmak, hayatımızın üstünü kapatmak demektir aslında.

İnsan umuduyla yaşar; umudu kadar benimser, sahiplenir hayatını. Bu zorlu yolda, hayat yolunda, yürürken karşına bir engel çıkar, düşüncem dersin ama o senin elinden tutar, kaldırır. Uğruna çaba sarf

ettiğin bir şeyde olmayacak dersin ama o sana fısıldar devam et diye. Ben onu artık kaybettim dediğin insana, az bir ihtimali olsa bile, kavuşmanın hayalini kurdurur.

Sabaha çıkamayacağımız ihtimali olduğu halde alarm kurmak gibi bir şeydir umut. İyisiyle kötüsüyle bütün her şeyi bilerek ve göze alarak savaşmaktır aslında umuda ulaşmak.

Şunu unutma ki umudunu kaybedersen hayatını, hayattaki yolunu kaybedersin. Umut, sen yolunu kaybettiğinde sana yol gösteren pusulan olsun.

HÜZNÜN İÇİNDE HUZUR

Hazal

Her mevsimin duygusu olduğuna inanlardanım ben. İsminde son geçtiğinden midir yoksa sarıya kaçan renklerini etrafımıza doldurduğundan ya da yaprakların yere döktüğünden midir bilinmez sonbaharın insana verdiği duygu hüznüdür. Öyledir ki bu mevsimin hüznü can yakmaz, istemsiz bir huzurda verir insana. Sakin, bir o kadarda keyiflidir aslında o çatırdayan yaprakların üzerinde yürümek. Pencerenin oturup camda ilerleyen damlaları seyretme vakti gelmiştir. Tıpkı hızlı bir o kadarda yavaş giden hayatımıza baktığımız gibi. Bazen o cam kenarında kendimizi sorguya çekeriz o sorgu ne kadar acı verici olsa da bir yandan da biliriz ki zihnimizin rahatlaması için o sorguyu yapmamız gerekir. Her mevsimin bir simgesi vardır; yazın deniz, kışın kar, ilkbaharın açan çiçekler, sonbaharın ise dökülen yapraklardır. Kimi kızarmış, kimi sararmış, kimi ise hala yeşil olan yapraklar renkleriyle etrafi donatırlar. O yaprakların üzerinden iki mevsim geçmiştir. Kimi şanslıdır güneşe dönmüş ve sıcaklığıyla kavrulmuştur. Kimi kenarda köşede kalmış, hayatın zorlu sınavından geçmek istememiş gibidir. Kendince sakin sakin büyümüş yeteri kadar sararınca da düşmüştür. Kimi ise henüz tazeciktir ne güneşin ışıkları altında kızarmış ne de hayatın zorlu sınavından geçmemiş kendini toprakta bulmuştur. Her bir sonbahar yaprağı yaşanmışlıktır. Rengarenk çiçekleri solunca aynı dalı paylaşmaktan vazgeçer renklerini de hüznlerini de dökerler. Ağacına veda etmiş yaprakların hüznü, tüm sokakları festival alanına dönüştürür. Biz yürüdükçe sessizliği saran çatırtıları o hüznü arasında insana huzur verir. İşte sırf bu yüzden güzeldir sonbahar hüznün içinde huzuru da barındıran tek mevsimdir.

AŞIK YA DA AŞKSIZ

Kutay Sapancı

Şehir kalabalık ve insanlar yalnızdır. Otobüs durakları, parklar, caddeler, sokaklar... Her gün aynı hengame ve aynı aceleyle uyanırız güne. O gün bizi neyin beklediğini hiç bilmeyiz. Karşılaşacağımız insanlar, gideceğimiz yeni yerler ya da her gün gittiğimiz sıradan mekanlar. Hep bir karmaşaya tanık olur sokaklar. İnsanların gürlütüsüne, araba seslerine, vapurun sesine...

Bir banka geçip oturursunuz ve başlarsınız düşünmeye. Hayatın akıp gittiği bu şehirde neden buradayım ? Burayı neden seçtim ? Sonra bir bakarsınız etrafınıza. Yorgun insanlar, sıkıcı trafik, dar sokaklar, boş banklar. Ya uçan kuşlar, altında kitap okuyan bir çocuğun olduğu meşe ağacı, bisikletiyle işe giden bir işçi. Peki nerede bunlar ? Bazen yükselen kuleleri görmek için onlara uzaktan bakmak gerekir. Siz de şöyle uzaktan aşkla bakın bir şehre. İşte o zaman göreceksiniz bu şehrin güzelliğini.

Her sabah selamlaştığınız kapı komşunuz, vapurun kalkmasını beklerken okuduğunuz gazete, birinin ona simit atmasını bekleyen martı, annesinin elinden tutan küçük çocuğun okula yetişme çabası, hepsi bir anda güzelleşecek. Bu şehrin yitip giden karanlığında aydınlanacak gününüz. Belki de bir aşk lazımdır size tüm bu anıların eskisi gibi güzelleşmesi için, kimi zaman onu görmek kadar güzel olacak tramvayın gelişi. Kimi zamanda onu özlemek kadar korkunç olacak şehrin sessizliği. Bankta oturup kalacaksınız tek başınıza.

Ama eğer tüm bunları koyverip kısa hayatınızı aşk olmadan sürdürmek isterseniz; Taksim'den Galata'ya uzanan yolculuğunuzda bir kitap eşlik edecek size. Ama ecdadınızın yıllarca sahip olmak için didindiği bu topraklarda eskisi gibi olmayacak bazı şeyler. Fatih'in şehri bütün yorgunluğuyla

üstünüze gelecek. Durup köşe başında dinlenmek isteyeceksiniz ama izin vermeyecekler buna. Anılarıyla beraber yok olmuş onca yer, onlarca insan sizin onları tekrar bulmanız için yalvaracak. Onları ister türkülerde arayın ister sokaklarda. Küçük bir bakkal dükkanında ya da bir ağacın gölgesinde sizi bekliyor olacak. Bütün umuduyla sizin ona aşkla gelmenizi bekleyecek şehir.

Özlemek, ölmekten iki tane fazladır sadece. Ha özlemişsiniz ha ölmüşsünüz. Bir şehir olun mesela aşklar şehri İstanbul gibi. Deyin ki ; boğazım kuruyana kadar bekleyeceğim seni. Bir şehir olun mesela İstanbul gibi. Gelenin üç gün yaşanmaz burada dediği gidenin de üç günden fazla ayrı kalamadığı bir yer gibi. Ama anılarınızı yitirmeyin asla. Onları aevlendirecek odununuz olsun yanınızda. Bir ateş yakın mesela. Hiç sönmeyen. Her gün harlayın ateşinizi. Yitip gitmesin ateş. Bankta tek başınıza kalmayın asla. Yanınıza alın şehrin ışıklarını, gecenin tüm karanlığını , güneşin aydınlığını, sevdiğiniz türkülerini ve O'nu alın yanınıza. Gidiyorum demekle olmaz çünkü aklınız kalır, gönlünüz kalır ve anılarınız kalır sahilin karşısındaki bankta...

ENKAZ ALTINDA

Kübra Kıvrak

Her gün biraz daha artan sessizliğime yazıyorum. Kim bilir kaç kişinin canı yanıyor, kaç kişinin yürekleri paramparça. Düşününce dalarsın sessizliğe bağırırsın da sesinin duyulmayacağını farkında olmak ne kadar ürkütür insanı değil mi ? Ya o küçücük bedenlerin üstüme binmiş tonlarca yük nasıl zorlar insanı nasıl hırpalar seni...Düşündükçe boğulursun sanki. Ya göçük evin yanında enkazdan çıkarılması için ailesini bekleyenler bekleyene mi daha hafif gelir bu yük yoksa içerde enkaz altında olana mı? Sadece umut dolu gözlerle seyreder o enkazı ne kadar yürek yakıcı olsa da yüreğinin yangını dindirmek için bir damla sudan bile tutunup ayağa kalkacaktır aslında. Ya o damla gözyaşıysa...Bilmem kaç gün, kaç saat sonra yavrusunu verecekler kucağına canlı bedenini mi, cansız bedenini mi ? Her ikisine bile razı gelmek ne kadar çaresizdir oysa. İşte ben bu acıyı anlayamaz sadece sessizliğe boğularak izlerim...

Şu göl kadar duru ve temiz misin acaba? Fani olan dünya için mi yırtınırsın bu kadar ancak kaderini diğer dünya belirlerken...

Ağzından çıkan her söz beni tozun içinde kalmışım gibi hissettirir içinde ne pislik varsa döküverirsin ortalığa

ÜRPERTİ

Nisanur Elvan

Gökyüzü neden karanlık bugün? Güneş ışığını neden esirgiliyor? Bulutlar griye bürünmüş, sükûnet sarmış dört bir yanı. Soğuk bir his var bedenimde, içimi ürperten ama hoş; buz gibi soğuk ama bir o kadar da ılık. İliklerime işliyor sanki! Ulaşılamaz bir boşlukta, en derinlerde... Zihnimdekiler... Kafamı kurcalıyorlar hep. Var olanla olmayanı; düşlerle gerçekleri; onunla beni, bizi... Düşünceler... Hayattaki zıtlıklar, birbirini tamamlar. Aşk ve nefret, mutluluk ve keder, korku ve cesaret, kadın ve erkek... Ama en önemlisi yürek... Kalpten sevebilmek birini; herkesten, her sestenden, her şeyden çok. Aynı zamanda endişelenmek, onun için ondan çok... İnsan ne nankör değil mi, tek bir hatada bütün doğruları silen. Kibirli ve hırslı bir varlık değil mi, her seferinde daha fazlasını dileyen. Yalnız tek bir hece var ki, "aşk", ne gurur bırakır insanda ne de güç...

Aşık olmak ne güzel şey; masumca sevebilmek, heyecanlanmak... Ama bir o kadar da cesaretlenmek, yüreklenmek, yürekten sevebilmek...

İŞTE HAYAT

Nur Elmacı

Kimine göre hiç bitmek bilmeyen, kimine göre göz açıp kapayıncaya kadar geçen süre. Yenilgiye uğradığımız zamanlarda isyan etsek de üzülsük de elbet sonunda bizi mutlu eden bir şey olacak. İnsan her şey için çok çabuk üzülüyor vazgeçiyor Ama öyle olmamalı her gün kendimi nasıl mutlu

etmeliyim diye düşünmeli. Çünkü hayat çok kısa. Yapmak istediklerimiz hayallerimiz çok fazla bunları yapmak için çaba sarf etmeliyiz. Hayat gerçekten güzel. Önemli olan bizim nasıl baktığımız. Hayata rengarenk sevinçle bakmalıyız. Her sabah uyandıığımızda sevinçle, mutlulukla, gülererek uyanmalıyız. Şu anda biliyorum herkes sınavlardan çok korkuyor ya da herhangi bir olay. Buna ben de dahil ama her şey sınav değil başarısız olsak da hayat bitmiyor. Belki daha güzel fırsatlar karşınıza çıkacak ne kadar olumsuz şeyler kurallar olsa da sonunda mutlu olacağım demeliyiz. Hayat işte bu. İnsan büyüdüğünde daha stresli, üzgün oluyor ama küçükken insanlar mutlu, güler yüzlü, sevecen, tatlı oluyor. Bizi böyle üzgün yapan hayat mı? Hayır. Bizim yaptığımız tercihler olumsuz etkiliyor bizi, hayata nasıl baktığımız önemli. Hayata ne kadar pozitif bakarsak o kadar mutlu, huzurlu oluruz. Güzel hayatlarımızın olması dileğiyle...

ÖZGÜRLÜK

Ömür Bilgin

Bir canlının özgürlüğünü elinden alırsanız geriye ne kalır ki ondan başka. Hangimiz ister başkası tarafından yönetilmeyi. Hele ki bu baskı ve zorlama içeren bir esaret haliyse. Ama biz insanlar ne yazık ki bir şeyler elimizden kayıp gittiği zaman daha iyi anlarız onların değerini. "Küçük bir hücredesiniz. Ne güneşin doğuşuna ne de kuşların havada süzülüşüne şahit oluyorsunuz. Sadece dört duvar arasında çaresizce yere çömelmiş, hür bir kapının açılmasını bekliyorsunuz"

Az önce yazdığım satırlar kimin içine korku, huzursuzluk düşürmedi ki. İşte böyle bir şeyin düşüncesi bile içimizde endişe bırakırken ya her gün bu düşüncenin esiri olursak?

Özgürlük her bir hücremize kadar aldığımız nefestir ve biz insanlar nefesimizin son bulduğu yerde biteriz!

"Özgürlük çok pahalı bir maldır, paradan daha değerli olan kırmızı kanla alınır." (Jean J. Rousseau)

PARADOKS

Selin İlçi

Neden herkes aynı? Etrafınıza bir baksanıza. Sanki biri diğerinin kopyası; aynı kıyafetler, aynı tavırlar, aynı duruşlar en kötüsü de aynı fikirler.

İnsanlar bir inanca, fikre veya trende bağlı kişi sayısının çokluğuna bağlı olarak bahsi geçen şeyi kendilerine uyarlamaya eğilimlidir. Psikolojide buna sürü psikolojisi denir. Aslında bu olay çocukluğumuzda ebeveynlerimizi taklit ederek öğrenme şeklinde ortaya çıkar. Fakat insan büyüdükçe ve olgunlaştıkça bazı şeyleri kendi aklıyla yorumlar, düşünür ve iradesiyle seçer. Bu da insanın karakterinin oluşmasına ve diğer insanlardan farklı olmasına katkıda bulunur.

Her yıl farklı bir moda akımının çıkması ve insanların bu moda akımlarına ayak uydurması tekdüzeliği normalleştirme anlamında yapılan en büyük stratejilerden biri. Peki neden modaya uymaya çalışıyoruz? Sadece modaya değil, insanların düşüncelerine, görüşlerine, duygularına katılmadığımız halde katılıyormuş gibi yapıyoruz. Biz aynı oldukça bu dünya nasıl değişecek?

Fikirlerimizi ve hissettiklerimizi söylemememizin en büyük sebebi toplum baskısı ve dışlanma korkusudur. Bizimle zıt fikirde olan bir insanla sonu olmayan bir tartışmaya gitmek gibisi yoktur. Sanki karanlık bir paradoks. Peki ama neden, neden insanlar uzlaşmak yerine tartışıyor, barışmak yerine savaşıyor? Neden farklılıklara saygı duymuyor ve empati kurmuyoruz?

Farklı olmak istiyorum. Neden mi, çünkü fark edilmek istiyorum, insanlara 'doğru veya yanlış benim de fikirlerim var, ben de buradayım.' demek istiyorum, insanlığa ve geleceğe bir şeyler katmak ve bu dünyayı sıradanlaştıranlardan kurtarmak istiyorum.

ADALET ÜSTÜNE

Sıla Ayaksız

Adalet; hakkaniyet, eşitlik, direnme gücü gibi görünümüleri olan ve toplumun en az ekme su kadar ihtiyaç duyduğu bir kavramdır. Adalet hakkaniyetli olmayı gerektirir çünkü yaşanan somut olaylarda kanunların yazıp çizdiği adalet her zaman istenileni vermez. Bu nedenle, hakkaniyet adaletin somut olaya uygulanmasıdır. Eşitlik ise adaletin herkese uygulanmasıdır. Zenginlik fakir, güçlünün güçsüz karşısında ezilmemesi için adaletin eşitlik görünümüne ihtiyaç duyulur. Sonuç olarak, eşitlik adaletin kişi ayrımı yapmaksızın herkese uygulanmasıdır. Adaletin en önemli görünümünden biri olan direnme gücü ise kişinin dış etkenlere ve en önemlisi kendi çıkarlarına karşı direnmesi, ne olursa olsun olması gerekeni yapmasıdır.

Adalet denildiği zaman belki de ilk akla gelecek kavram olan eşitliğin her zaman adaletle aynı anlama gelmediğini bilmek gerekir. Adalet maddi anlamda eşitlik demek değildir. Adalet ile akla gelmesi gereken eşitlik, fırsat eşitliğidir. Örneğin, adaletin görevi tekerlekli sandalye kullanan biri ve tekerlekli sandalye kullanmayan kişiler voleybol oynarken onlara aynı topu vermek, aynı sahada oynamak değil fırsat bakımından dezavantajlı olanın işini kolaylaştırmaya çalışmaktır. Bu ve arttırılabilecek birçok örnekle adaletin bir fırsat eşitliği olması gerektiği anlaşılabilir.

Adalet ihtiyacı duyulmasının sebebi insanların bencilliğidir. Bencillik insanların en zayıf noktalarından biridir ve önüne geçilmesi pek mümkün değildir. Bu nedenle, adalet kavramı doğmuş ve hayatlarımızdaki en önemli yeri almıştır. Sosyal statüsü ne olursa olsun insanlığın var olmasından bu zamana kadar herkes adalet ihtiyacı duymuştur. Fakat, adaletin sadece insanlar için olduğunu düşünmek yanlıştır. Adalet, yaşayan tüm canlıların ihtiyaç duyduğu, korunması ve saygı duyulması gereken bir kavramdır. Adaletsiz bir hukuk devleti düşünülemez. Hukuk devletinin olmadığı yerde ise hiçbir canlının değerinden söz edilemez.

EĞİTİM

Sıla Benli

Bir insanın kendini geliştirip, hayatta başarıyı yakalayabilmesi ancak eğitimle mümkündür. Eğitim sadece okulda dört duvar arasında verilen dersler, kitaptaki yazan bilgilerden ibaret değildir. Aynı zamanda hayatı yaşayarak öğrenmektir. Yaşamımız boyunca gördüklerimizden ders çıkararak kendimizi hep geliştiririz.

Bilgi birinin size verdiği para gibidir. Bir gün gelip artık bu bilgileri biriktirdiğinizde kumbaranızı açıp içindekilerle hayata dalmanız gerekir. Bilgi, vizyon olmadan bir hiçtir. Bilgiyi kullanmak onu hayatınıza uygulamakla olur. Bir problemle karşılaştığımızda, çözüm üretme becerimiz tamamen vizyon yani olaylara bakış açımızla ilişkilidir. Hayatın içerisine öğrendiklerimizi uygulayabilme ve yeni yaklaşımlar üretme becerilerini kazandırır bize. Nefes almak gibidir bazen eğitim. İnsana ufuk katar, bakış açısı kazandırır, tecrübe verir, dünyayı tanımalarını sağlar. İyi bir eğitim kötü ahlakları iyiye çevirebilir; kötü ilkeleri yıkar ve yerine yenilerini koyar. İşe yaramayacak, faydası olmayacak bilgileri almak sadece zihni doldurur.

Mark Twain'in dediği gibi "Eğitim kafayı geliştirmek demektir, belleği doldurmak değil.. Öğrendiklerinden yeni bakış açısı üretmeyen bir bireyin öğrendiğini sanmak, biraz aceleci davranmaktır. Öğrenmek bilginin hayatımıza nüfuz etmesidir.

GAYE

Zarife Nur

Biz her şeyden habersiz, ağır ağır emeklerken aslında tahmin edebileceğimizden de hızlı geçecek bir ömür bizi bekliyordur, yaşamak için. Anne kucağından kopup okula gider, karşıdan karşıya kimsenin elini tutmadan geçtin diye kendini büyüdüm zannedersin. Aslında öyle değildir tabii. "Hayata atılmak" dedikleri şeyin kendi ayaklarının üstünde durabilmek olduğunu fark edersin. Bunun

uğruna çabalar, benlik arayışına girer, bulana kadar da denersin. Zorundasındır çünkü. Herkesin misafir olduğu, yalnız senin yürüdüğün bu yolda hayatını bir başkasıyla birleştirirsin; birlikte yeni hayatlar yeşertilemek için...

Emekleyerek başlanan bu yolda atılan her adımda biraz daha hızlanır, biraz daha koşar insan. Atılan her adım mutluluk içindir aslında. Fakat unutulmuş bir şey vardır, o da: doğarken ağladığıdır insanın.

Hayat bir otobüsün camından dışarı bakmak gibidir. Sen kafanı sağdan uzatıp dışarıyı seyrederken sola bakmayı unutursun. Baktığın kadarını görür, gördüğün kadarını yaşarsın. Bu yüzdendir zaten hayatın kısa oluşu.

Kıracık ömrümüzü koşuşturmalarla geçireceğimize, belki de durup soluklanmak gereklidir biraz. Kafamızı kaldırmak, etrafa bakınmak, soluduğumuz havanın ciğerlerimize dolduğunu hissetmek...

Bu yola çıktıysan bir kere, adım adım ilerleyeceksin. Bir çiçeği bile koparmadan, karıncayı dahi incitmeden. Yani, kimseyi yolundan etmeden. Hem boşuna mı demiş Yunus Emre "Sevelim sevillelim; dünya kimseye kalmaz." diye? Dünyaya gelen herkes gibi, sen de çivi çakamadan gideceksin. İşte bu yüzden şu an nefes alıyorsan hakkını vereceksin. Yaşamının gayesi budur çünkü.

Belki o zaman mana bulur yoruluşlarımız. Belki o zaman netice bulur koşuşlarımız. Hatta kim bilir; doğarken başlayan ağlayışlarımız, böylelikle son bulur.

ARAYIŞ

Zemzem Buse Şenel

Aşk neydi? Görmeyen birine gökyüzünü anlatmak mı ya da duymayan birine en sevdiğin şarkıyı dinletmek mi?

Bence aşk Atilla İlhan misali mecburiyettir. Ne demişti Atilla İlhan "Ben sana mecburum bilemezsin"

Aşk değişimdir, birbiriniz için kendinizden vazgeçmenizdir. Ben aşkı Cahit Sıtkı gibi anlatırım. Neden böyle düşman görünüyorsunuz yıllar yılı dost bildiğim aynalar...

Aşk otobüs yolculuğu gibidir. Uyursanız durağı kaçırsınız. Önemli olan durağı kaçırmak değil de doğru durakta beklemektir.

Umarım bir gün hepimiz doğru durakta bekleriz...

HAYATIN FIRSATLARI

Zeynep İkra

Hayat fırsatlarla doludur. Kimisi karşısına çıkan fırsatları değerlendirebilirken kimisi değerlendiremez. Keşkelerle baş başa kalmamak için önümüze çıkan fırsatları iyi değerlendirip ona göre karar vermemiz gerekir.

Hayatta özellikle -şehir hayatında- insanlar hep bir koşuşturma içerisindedir. Hayatını kazanmak ister herkes. Bu sebeple de hayattaki güzelliklerin farkına varamaz durup düşünemez bakamaz çünkü vakti yoktur. Farkındalığı yüksek değildir çoğu insanın. Mesela sanatçılar, edebiyatçılar veya eski insanlar bu bakımdan daha hassas, daha düşünceli zariftir. Eline geçen fırsatları zamanında değerlendirerek güzel işler başarabilir. Aslında herkesin durup bir etrafına bakması yoğun tempoyu biraz bırakıp çevresine bakması gerek bu sayede fırsatların zaten kendine geleceğini görecektir.

Bu fırsatları fark ettiğinde hayatı daha düzene girecek hatta belki de daha mutlu olacaktır insan, önemli olan da bunu fark edebilmektir aslında gerisi zaten kendiliğinden gelecektir.

ŞİİRLER

DERT

Anonim

Karanlık bir zamanda
Yanımdaydın her anda
Aniden kaybolunca
Bitti benim için dünya

Tekrar görünce seni
Gözümde yaş akıverdi
Sen bilmezsin tabii
Benim neler çektiğimi

GÖZLER

Anonim

Bin kere ölmek demekmiş
Bir kere baktığımda çimene çalan gözlerine
Ruhunda fırtınalar koparmış insanın
Kapattığında gözlerini ağlayan gözlerime

Derler ki derdi olmayan ağlamazmış
Derdinin bu yağmurlu gözlerin
Kahverengi her zaman açık olmazmış
Gece karanlığı da varmış bu gözlerin

Sen ki küçük semtimin tehlikesi mahallesi
Sebebisin çaresiz serseriliğimin
Eğer olur da kovarsan bu serseriği gönül semtinden
Gülmesin bir daha kimseye o güzel gözlerin

UÇURTMA GİBİ SONSUZLUĞA

Ayşegül Bursa/ Elif İnci Gümrükçü/ Kerem Arabacı

Kar tanesi gibi benzersizdi
Sana olan aşkım
Bir sonbahar akşamı
Aydınlatıyor ay yüzün
Çıkmaz sokakları
Bir çift mavi gözde boğulmuştum adeta
Her kayan yıldızda diledim seni
Sevge dediğın bir kırmızı gül
Çeyrek kalan masal gibi hüzün doluydu dünyam
Yıldızlar gibi parlıyordu
Aynadaki görüntün
Olalım bir uçurtma gibi sonsuza kadar özgür...

UMUT

Doğa

Umut;
buluruz bir yerlerde
belki bir deniz kenarında.
dolaşırız,
kaybettiğimiz hayallerin arasında.
düşeriz,
her zamanki kör kuyularımıza.
Mutluluk;
bize yakışır gibi geliyor.
Umarım
her şey daha da kötüye gitmeden buluşuruz.
çünkü bana verdiğin umut ışığı bitmek üzere.
ancak çabalıyorum
geldiğinde harabe görme diye
ama nereye kadar
dayanabilirim bilmiyorum

ÇELİŞKİ

Doğa

Kayboluyorum,
Git gide yok oluyorum
gelmiyor artık bana,
güzel çiçeğin kokusu.
notalar artık heveslendirmiyor.
geleceği göremiyorum.
alamıyorum,
yağmurlu havada yürüme hazzını.
anlar oldum artık duvarların dilini.
yok artık çocuk hevesim
bitti mi her şey?
dönüyor muyum harabeye?
hani güçlüydüm?
hani hep gülerdim?
gökyüzünde yıldızları toplayan bendim...

AKROSTİŞ

Enes Tanrıverdi

Şehrimin soğuk sokağı
Ey nazlı sevgilim
Ver elini bana
Veririm bu camı sana
Aklımı al ama
Limanımı terk etme asla

SONSUZ SOKAK
Erhan Cahit Güraltay

Zifiri bir karanlık var sokakta
Kimsecikler yok ben ve bir çöp kutusu
Sanki dünyada tek ben varmışım gibi
Sis ve kötü bir koku sarmış sokağı
Yürüyorum hiç düşünmeden

Sonu uçurum belki bu sokağın
Belki de son kez bir umut ışığı
Beni son kez hayata bağlayacak bir yol
Ya da diğer dünyaya bir geçiş kapısı
Kim bilir belki de sonu belli olmayan bir yol

KIRDIĞIM DALLARIN ÇİÇEĞİ
Fatmanur KABLAN

Hangi yağmurun birikintisinin
Hangi rüzgarın uğultusu
Kaldırımında kırılmış şemsiyen olayım
Damlaların içime biriksın

Kırdığım dalların çiçeği
Yıldırımlar çarpsın göğsüme
Yeni dikilmiş bir fidan
Gölgesi vursun sesine

Bin ağaçtan düşmüş bin yaprak
Cemre üstüne düşmüş bir akşam
İp olmuşum sarmış beni yanlış çıkırık
Üzüm olaydım yüzüm olaydı da sana dolansam

KULÜBE
Fatmanur KABLAN

İçi boş bir kulübe pek biçimsiz
Çürük kemiklerin genzi yakan kokusu
Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu

Bir sedir diye tahmin ettim fakat
Tam anlamıyla bir demir yığını
Bir ayağı sakat sehpa taşımamış yükünü

Zemine sevdalısı gibi sarılmış bir halı
Adeta zeminin bir parçası

Durumu kabullenir bir hali var perdenin sallanan diğeri yarısı

Yaşamın sönen bir lambası
Bu adsız odanın ekşimiş toprak tavanı
Kırılmış bir camdan saçarak kanı

Bir fotoğraf karesi görüyorum
Duvarda tek başına duvaklı bir gelin
kurşun başına camda delik açmış bir martin

AKROSTİŞ

Ferit Ali Şair, Işık Koyuncu, Mehmet Türkmen, Safa Alarçin

Rüzgar gibi savurdun gözyaşlarımı
Anlam veremediğim bir şekilde
Leylayla mecnuna taş çıkartan cinsten
Lale gibi soldun gözümün önünde
İstemiyorum artık sen istesen de

Başlamadan bitti bu hikaye
Anlamalısın artık
Taşa dönmüş kalbimi
Uğraşma kalbimi yeniden çalmaya
Fırtınalar kopsa da içimde hâlâ
Leylam olmanı isterdim aslında
Eski anılarım hatrına
X gibi bilinmeyensin kalbimde

VAZGEÇTİM BİL

Furkan Ayan

Kız kulesi bile yorgun
Işığı denize vurası yok
Galata'nın tepesinde
Martıların uçası yok

Vazgeçtim bil...
Vazgeçtim bil...
Sevdamı kalbime gömdüm bil !!

Karlar yağar
Yıllar yazdan
Vazgeçme sevdiğim
Bunu böyle bil
Vazgeçme sevdiğim
Bunu böyle bil

HAYAT

Görkem Camadan

Hayat
Ne garip değil mi ?
Bir sonraki atacağımızı adımı dahi bilmediğimiz bir yer
Fakat adaletsizliğin, insanların suçlandığı bir yer

Ne demiş şair ;
İnsan olan herkesin düşündüğü düşünen herkesin insan olduğu manasına gelmiyor
Bir sonraki saniye ve hatta salisesini bile bilmediğimiz bu dünyada
Aklımıza gelen ilk sözü kullanmak

Ne cesaret ama !
Belki de son sözümüz odur.
Belki de son sözümüz bir kişinin kalp kırıklığıdır.
İnsan...

Ne garip değil mi?
Hayatın içinde her şey olunur
Yönetici, asker, memur, doktor aklımıza gelebilecek her şey
Ama önemli olan bu mesleklere sahip olmak değil

Asıl önemli olan bu dünyada insan kalabilmeği bilmektir
Asıl başarı olan bu işte
İnsan olmak
İnsan kalmak

PUSULA **Havva Betül Tural**

Uzun bir yol
Upuzun bir yol
Ne sonu, ne başı gözüktüyor
Bense, ben ise
Tam ortasındayım
Ne sonu, ne başı gözüktüyor

Yolumu arıyorum
Yolum ise yol değil
Bir iz, bir yol gösterici arıyorum
Aradıklarım ise bulunacak değil

Bir yol göster bana
Bir iz göster bana
Bu karanlık yolda
Bu uzun yolda
Pusula ol bana

BAZEN **Hüseyin Kurt**

Bazen bir şeyler
yazarsın ona
Yazar yazar silersin
O hiçbirini
okumamış olur
söylemiş olursun ama
sen hepsini

GÜZELLEME

Elif İclal Kalender

Yelken açtım yeni bir yola
Bu yol benim için hayır ola
Çok sürmedi geldim yolun sonuna
Aklımdan çıkmıyor o puslu gözlerin

AŞK

Kerem Arabacı- Eyüp Fatih Ovat

Tenin deęsin tenime
Kokun kalsın üstümde
Sevsen de sevmesen de

Aşık oldum her zerrene
Hapsoldum o gülüşüne
Seni hiç görmesem de

Ne olursun bir şans versen
Ne olursun hiç gitmesen
Aşkından yanıp bitsem

İşlenmişsin kalbime kırılmaz bir zincirle
Melek gibi güzelsin
Her şeyimsin, benimsin
Dünyadaki cennetimsin

Ne olursun bir şans versen
Ne olursun hiç gitmesen
Aşkından yanıp bitsem

Bak şimdi ne haldeyim
Yerin en dibindeyim
Sevdamı görmesen de
Sevsen de sevmesen de
Seni hep sevdim, seveceğim ...

ARAYIŞ

Kübra Kıvrak

Her kötülükten arınmış gibi
hissederim doğada.
Her şeyden uzak
Güven hissini verir bana.
Sahi güven hissini veren
şehirden uzaklarda
bir yerlerde olmam mı acaba?
İnsanlardan kaçır olmuşuz
farkında olmadan
en başta
kendimizden
susturur hale gelmişiz
düşüncelerimizi
Sanırız ki kulaklar sağırlaşınca

Kalbin de işitmez hale gelir
sesini
arkasına sığırırız.
ahmakça korkuların
Kendinden kaçamazsın
boşa hırpalama kendini
derim ben kendi kendime
belki bir yerlerde
duraksarım diye .

MAVİ

Mina Keskin

Deniz mavi midir?
Yoksa gökyüzünden mi çalar rengini?
Balık bilir mi gerçek maviyi
Kuş söylemez mi ona gerçeği

Deniz yolunda kaybolan gemi
Sormaz mı yolunu gerçek maviye
Gökyüzü neden sahip çıkmaz mavisine
Neden verir denizin karanlık mavisine

CÜNUN

Muhammed Emin

Ve söyledi: Sen ey şair, kanamalısın
Şehrin bütün ışıklarıyla sarhoş olup,
Kaldırımlarda baygın rastlamalısın geceye
Ve söyledi: Sen ki ey şair, kanamalısın
Ufukta belirmiş kızılıktaki göklerce!

Ve söyledi: Sen ki ey şair, zaman
Kaynar adımlarıyla damarlarında gezince
Tepelere vurmalsın kendini. Buğulanmalı
gözlerin şehrin ahenginde. Görmelisin o yurt
Nasıl çöküyor behavasında denizin!

Ve söyledi: Sen ki ey şair,
Yapma baharlar sürdüğün dudaklarından
tohumunu esiriyor senden leylak, burkulmakla
kalmıyor kokusu hatıralarının, yüzüne
zerk ediyor rengini. Yüzüne en zifirisiyle yayılıyor:
kan kırmızısının...

SEN SONDUN

Neşet Mete Erkan

Böyle çokça söylenmesi şartların
İnsanlara iletişim doğru öte
Hangi ciddi geçen hırsız
Çalmaz ki bir umudu benden habersiz
Ders başladı benden elveda

Kalın sağlıcakla ya da kalmayın
Hayat kalanlara zordur
Sorsan gidenlere onlara zordur
Yoksulluk içinde kaldım yoksun
Sen yoksun, sen yoksun
Bir kapı açılıyor sonsuzluğa doğru
Sen sandın sen sondun

GÖZLERİNDE BOĞULUYORUM **Oğuzhan Keskin**

Ölümle eşitti seni sevmek
Başkasının yanında el ele görmek
Ne kadar zor yanından selamsız geçmek
Sebepsizce gözlerinde boğuluyorum

Kaçıncı uykusuz gecem bilmiyorum
Kimse duymasın diye sessizce inliyorum
Biraz Müslüm biraz da Ferdi dinliyorum
Sebepsizce gözlerinde boğuluyorum

Zaman geçmek bilmeyen gecemde
Her sözümde her hecemde
Yokluđuna alıştım
Sebepsizce gözlerinde boğuluyorum

OLUR **Selin Şahin**

Tohum düşer Babil olur.
Olur mu? olur.
Kum erir Sırça Köşk olur.
Olur mu? olur.
Taş kırılır Süleymaniye olur.
Olur mu? olur.
Gün doğar yeniden Türkiye olur.
Olur mu? olur.

HİÇ **Şevval Azra Çelik**

Aşk yalnızlıktan yalandan ibaret
İhanet nefret aşktan ibaret
Seni sevmek boşluktan ibaret
Sensizlik sadece bir hiçten ibaret

AÇIK GELECEĞİMİZ

Yiğit A. AYHAN, Yasin Bayındır, A. Enes Gözen

Ne umudumuz bir desteğiniz
Ne de gelecek usulsüz adaletiniz.
Doğrusu da yanlışı da kendimiziz
Sizden ayrı açık bir yoldur hedeflerimiz.

Sessizce geldim, sessizce çekip gidiyorum.
Tüm yaşananları beraberimde götürüyorum.
Şimdi her zamankinden daha zor
Başta ayrılamamanın verdiği suçluluk duygusu ile,
Bu gidişin dönüşü olmayacak!

Geleceğim geleceğim,
Bak çok önemliyim.
Bana önem vermezsen
Sonra seni üzeceğim!

YAZI-YORUM

Yusuf Koçtekin

Yazı-yorum'a bir taş attım,
Düşmedi taşım,
Düşmedi taşım,
Taşımı "yazı-yorum" yedi;
Taşımı isterim,
Taşımı isterim,

OKU-YORUM

Nilay Kuşçu

Ben bu yazıda size Uçurtma Avcısı kitabından bahsetmek istiyorum. Savaşların ve zulmün yıpratığı, köklerini kopardığı Afganistan'da geçen bu romanda babasından yoğun bir ebeveyn baskısı gören bir çocuğun (Emir) ve arkadaşının (Hasan) hikayesi anlatılıyor. Kısaca özetlemek gerekirse; Ali ve oğlu Hasan, Emir ve babasının yanında çalışarak hayatlarını idame ettiren bir baba-oğuldur. Hazaralı olmalarından kaynaklı aşırı ırkçılıklarla karşı karşıya kalan Hasan ve Ali'yi, Baba adeta bağrına basar. Hikayenin çıkış noktası da burası sayılabilir aslında. Emir'in "çocuk" aklıyla bazı hatalar yapmasının temel sebebi de, babanın. Babasının gözüne girmek için yapmadığı kalmayan Emir'i en çok yaralayan ve arkadaşı Hasan'a kin besleten şey; Baba'nın Hasan'ı koşulsuz, şartsız ve karşılıksız sevmesidir. Onu hayata bağlayan tek kişi babasıyken, onun da ilgisinden mahrum kalan Emir; Hasan'ı çok sevmesine rağmen birtakım yanlış kararlar verir. Göz yumması gereken bir olay karşısında sessiz kalır ve kendisine şüphesiz güvenen Hasan'ı yüzüstü bırakır. Ancak vicdanı her an ensesinde bekleyen bir gölge gibi hiç susmaz.

Bu hikaye bana en çok şu soruları sordurdu: Bir insanın içindeki kötülüğün bir zamanı var mıdır? Bir insan çocukken de kötü olabilir veya kötülük yapabilir mi? Bir insan tamamen saf ve temiz bir çocuktan, günahkâr birine nasıl dönüşür?

Biz bunları sorgularken kitap başka bir soru daha yöneliyor. En büyük günah nedir? Kitaptaki baba karakteri günahı şu şekilde tanımlıyor:

"Yalnızca bir günah vardır, tek bir günah. O da hırsızlıktır. Onun dışındaki bütün günahlar hırsızlığın çeşitlemesidir... Bir insanı öldürdüğün zaman, bir yaşamı çalmış olursun. Karısının elinden bir kocayı, çocuklarından bir babayı almış olursun. Yalan söylediğinde, birinin gerçeğe ulaşma hakkını çalarsın. Hile yaptığın, birini aldattığın zaman doğruluğu, haklılığı çalmış olursun. Kendisine ait olmayan bir şeyi alan insan, bu ister bir can olsun isterse bir dilim nan(ekmek) adildir. Çalmaktan daha kötü bir suç yoktur..."

Bu sözleri sarf eden baba kendi oğlundan "çocukluğunu" çaldığından habersizdir. Ya da hiçbir şey yapamayacak kadar çaresiz, bilemiyorum. Ama kitap boyunca ve sonunda sizi bir cümle çalkalayıp duruyor, omuzlarınızdan silkeleyip bağıyor: "Çocuklar boyama kitabı değildir. Onları en sevdiğin renklere boyayamazsın."

Sonuç olarak kendi günahları ve pişmanlıkları arasında kalan bir baba, ne yaptığını bilemeyecek kadar çaresiz bir Emir ve her şeyden habersiz Hasan ve Ali'nin hikayesini okumakla kalmıyor, yaşıyorsunuz. Tabii ki Rusya ve Amerika arasında kalmış buruk ve sahipsiz Afganistan'ın hüznü hikayesini de...

Resim: Furkan Emir Yılmaz

Resim: Ece Çetin